

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.803/2024/8.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. április 29. napján megtartott tanácsülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt Terheltl ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2024. október 17. napján kihirdetett 5.B.15/2024/28. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 3 (három) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott telefonos elérhetősége: telefonszám1

A határozat ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék rendelkező rész szerinti ügydöntő határozatában Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], ezért 3 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnjelek elkobzásáról, illetve lefoglalásuk megszüntetéséről és megsemmisítésükről, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 200.846 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a kihirdetést követően nyomban – a vádlott felmentésért, kirendelt védője elsősorban felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett. Az ügyészség az ítéletet tudomásul vette.

[3] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, ezért az ítélet a Be. 592. § (1) bekezdés c) pontja szerint részben megalapozatlan. A vádlott ugyanis az eljárás során mindvégig jogos védelmi helyzetre hivatkozott, összességében arra, hogy a kölcsönös szóváltást követően a sértett volt az, aki fenyegetően lépett fel vele szemben, ezért védekezni kényszerült, ezen védekezés közben ejtett sérüléseket a sértetten. Mivel a vádlott és a sértett egymásnak ellentmondó vallomásokat tettek, a törvényszék alapvetően az orvosszakértői véleményre hivatkozva állapította meg a vádlott bűnösségét, a szakértő azonban a tárgyaláson történt meghallgatása során a sérülések keletkezési mechanizmusát illetően nem zárta ki sem a védekezés, sem a támadás során történő keletkezés lehetőségét. Mindezekre tekintettel - a Btk. 22. § (1), (3) és (4) bekezdésében foglaltak alapján - elsősorban továbbra is a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta, tekintettel arra, hogy a vádlott büntetett előéletét súlyosító körülményként már nem lehet figyelembe venni, mivel utolsó elítélésére 2016. szeptember 27. napján került sor, nyomatékos enyhítő körülmény ugyanakkor, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt és a vádlott magatartását valójában a sértett magatartása váltotta ki, míg további enyhítő körülmény a vádlott megbánása és a sértett bocsánata. Mindezek miatt - a Btk. 82. § (4) bekezdése alapján - az úgynevezett kétfokú enyhítés alkalmazásával, a szabadságvesztés tartamának enyhítése és a szabadságvesztés végrehajtásának Btk. 85. § (1) bekezdése alapján történő felfüggesztése indokolt.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.403/2024/2. számú átiratában a bejelentett védelmi perorvoslatokat alaptalannak találta. Észrevételében kifejtett álláspontja szerint a jogorvoslati nyilatkozatok irányára tekintettel a felülbírálat teljeskörű. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok megtartásával folytatta le, a bizonyítékokat a logika szabályainak megfelelően értékelte, és az így kialakult meggyőződésének megfelelően, megalapozatlansági hibáktól mentes tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó. Erre figyelemmel a felmentésre irányuló fellebbezés eredményre nem vezethet. Az irányadó tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. A büntetéskiszabási körülmények körében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére történő hivatkozás ugyanakkor nem megalapozott, tekintve, hogy az alig több mint két éves időmúlás nem eltúlzott, az elévülési idő negyedét elérő időmúlásnak érdemi enyhítő hatást nem lehet tulajdonítani, ahogy a vádlott jogos védelmi helyzetre, ekként védekezésre történő hivatkozása miatt részbeni beismerésének sem, míg a sértett részéről történő szidalmazás, mint sértetti közrehatás nagyobb súllyal nem értékelhető. Tekintve, hogy az elsőfokú bíróság a súlyosító körülmények nyomatékára tekintettel tért el a középértéktől lényegesen, ezért a büntetett előéletű vádlottal szemben enyhébb büntetés kiszabása szóba sem jöhet. Indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[5] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülvizsgálatát a Be. 598. § (2) bekezdés 1. fordulata alapján tanácsulésen végezte el, tekintve, hogy annak törvényi feltételei fennálltak, továbbá a jogosultak nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését nem indítványozták [Be. 598. § (5) bekezdés].

[6] A védelmi fellebbezés részben megalapozott.

[7] Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt - az elsőfokú ítélet ellen bejelentett perorvoslat irányára tekintettel - teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Teljes revízió keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is. Emellett hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása alapján az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekről.

[8] A felülbírálat során mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezte volna. Eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[9] A felülbírálat során az ítéltábla ezt követően azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott-e [Be. 592. § (1)-(2) bekezdés].

[10] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy érdemi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává téve, megvizsgálva és a logika szabályainak megfelelően értékelve, tényállását mérlegelés alapján állapította meg. Részletesen foglalkozott a vádlott és a sértett eljárás különböző szakjaiban tett vallomásaival, a közvetett tanú tanúl vallomásával, az igazságügyi orvosszakértő véleményével és az okirati bizonyítékokkal is. Mérlegelésének eredményeként megalapozott tényállást [Be. 561.§ (3) bekezdés c) pont] állapított meg, hiányosság, részbeni felderítetlenség, iratellenesség, illetve helytelen ténybeli következtetés sem volt tetten érhető. A megalapozott tényállás a Be. 591. §. (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó. Ennek jogszabályi alapja a Be. 167.§ (3)-(4) bekezdése, amely szerint a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító erejük. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.)

[11] A vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] a rendelkezésre álló erkölcsi bizonyítvány alapján mindössze annyi pontosítást igényeltek, hogy az elsőfokú ítélet [7] bekezdésének második pontjában rögzített, a Kazincbarcikai Járásbíróság 16.B.182/2015/66. és a Miskolci Törvényszék 3.Bf.353/2016/3. számú határozataival elbírált cselekmények további elkövetési ideje: *2013. március 17.*

[12] Bár az ítéltábla, az ítélet részbeni megalapozatlanságra vonatkozó - helyesen a Be. 592. § (2) bekezdés *d) pontja* szerinti - helytelen ténybeli következtetéssel kapcsolatos védői állásponttal nem értett egyet, ugyanakkor osztotta egyes bizonyítékok egyoldalú

értékelésére vonatkozó hivatkozását. Az elsőfokú bíróságnak ugyanis, mint ténybíróságnak, alapvető feladata a tényállás szempontjából lényeges bizonyítékok hiánytalan, egyenként és összességében történő értékelése, ezen értékelő tevékenység során mind a mentő, mind a terhelő bizonyítékok irathú és a logika szabályainak megfelelő értékelése. Jelen ügyben kétségtől megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság, különös tekintettel a vádlott és a sértett az ügy megítélése szempontjából lényeges részletek tekintetében ellentmondó vallomására, a bizonyítékokat ezen ellentmondások kapcsán nem elemezte kellően behatóan és részletesen, ez az egyoldalú bizonyítéktértékelés azonban az indokolás hibája, relatív eljárási szabálysértésnek minősül. Mivel ezen hiba nem volt az indokolási kötelezettség súlyos megsértéseként értékelhető, ezáltal az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése sem jöhetett szóba [Be. 609. § (2) bekezdés d) pont], azonban a mérlegelésre vonatkozó indokolás kiegészítését az ítéltábla szükségesnek tartotta az alábbiak szerint.

[13] A törvényszék bizonyítéktértékelő tevékenységéről ítéletének [16]-[29] bekezdéseiben adott számot. Részletesen ismertette a vádlott vallomásait, ugyanakkor azt részben pontatlanul, részben nem irathűen idézte. A vádlott a nyomozás során első alkalommal 2022. július 8. napján tett vallomást (nyomozati iratok 197. oldalától kezdődően), amikor - többek között - azt vallotta, hogy vita alakult ki közte és a sértett között, ő volt az, aki először szidalmazni kezdte a sértettet, majd közölte vele, takarodjon ki a kamion fülkéjéből, erre azonban a sértett kezdte el őt szidni, majd *„feltette a kezét, szerintem ütési szándékkal, de én erre egyből a kezemben lévő késsel odacsaptam a karjának, ami meg is vágódott. Ezt követően még a dereka felé is suhintottam a késsel, amely el is találta, majd erre ő kiugrott a kamionból és elszaladt.”*. Az eseménysor további részére vonatkozóan pedig azt vallotta, hogy ezután a sértett után kiabált, hogy jöjjön vissza és beszéljék meg a történeteket, de ennek a sértett nem tett eleget. Nyilatkozott arra is, hogy neki semmilyen sérülése nem keletkezett. Ezen első gyanúsítotti kihallgatása során tehát mindhárom sérülés okozását elismerte, amelyet - későbbi állításával szemben - közvetlenül azon sértetti mozdulat előzött meg, hogy a sértett feltette a kezét. Ekkor még nem állította sem azt, hogy a sértett ezt támadólag tette, sem azt, hogy ténylegesen ütött is, de azt sem, hogy folyamatosan támadott volna. Következő, 2023. május 3. napján fogatosított folytatódó kihallgatása során (nyomozati iratok 203. oldalától kezdődően) a korábbiakat már akként változtatta meg, hogy a sértett őt a szidalmazást követően *meg akarta ütni*, erre ő felemelte a kést, hogy védekezzen, *a sértett pedig beleütött a késbe*, így keletkezett a felkar és csukló sérülése, majd miután *tovább támadott*, őt a csípőjén is megszúrta. Ezután kiugrott a kamionból és elszaladt. Továbbra sem tagadta tehát, hogy a sérüléseket ő okozta, de ekkor már határozottan jogos védelmi helyzetre hivatkozott, amely mindvégig fennálló volt, tekintve, hogy állítása szerint a sértett kétszer is támadásba lendült. A sértettel történt szembesítésén, 2023. május 3. napján (nyomozati iratok 213. oldalától kezdődően) ezen második vallomásával egyezően adta elő a történeteket, mindhárom vallomásban azt is részletezve, hogy amikor kettejük között a szóváltás kialakult, végig a kezében tartotta a kést, mert éppen étkezett. Mindössze annyival egészítette ki az előzőket, hogy *a sértett őt visszakézből akarta jobb kézzel megütni, erre kapta fel a kezét védekező állásba*, majd ezután vágta, illetve szúrta meg a sértettet. Ugyanígy nyilatkozott a bizonyítási kísérletről az ugyancsak 2023. május 3. napján felvett jegyzőkönyvben. Az eljárás bírósági szakában, a 2024. július 1. napján megtartott előkészítő ülésen a vádlott már határozottan állította, hogy *a sértett volt az, aki megtámadta*, ő csak védekezett, bűnösségét továbbra sem ismerte el, míg a tárgyaláson tett észrevételében (17. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal) először a közvetlen előzményeket illetően változtatott, miszerint *a sértett először belemarkolt a lábába és aztán ütött*, miközben ő kent magának egy kenyeret, majd (28. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal) kitartva amellest, hogy a csuklósérülést a sértett valójában támadásának eredményeként saját magának okozta, *a felkar*

sérülés tekintetében már elismerte, hogy azt ő okozta, szándékosan. Végül nyomozati vallomásainak ismertetését követően, az eltérések ellenére valamennyi vallomását fenntartotta.

[14] A fentiek tükrében tehát az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság [18] bekezdésben rögzített megállapításával ellentétben, a vádlott először részlegesen, majd az eseménysor teljes tartamára, mindvégig jogos védelmi helyzetre hivatkozott, és a [19] bekezdésben írtakkal szemben elismerte, hogy a sértett mindhárom sérülését ő okozta. A vádlotti vallomás azonban – a fentebb részletezettek szerint - nem volt következetesen egyező sem a saját cselekvőségét megelőző közvetlen előzményeket, sem a sérülések keletkezési módját illetően. A vádlotti ellentmondásos vallomással szemben ugyanakkor rendelkezésre állt a sértett nyomozati, 2022. szeptember 7. napján (nyomozati iratok 79. oldal), majd 2023. május 3. napján folytatólagosan (nyomozati iratok 94. oldal), továbbá ugyanezen a napon, a bizonyítási kísérleten és a vádlottal történt szembesítésen tett vallomása, ahol a történeteket következetesen egyezően adta elő, mindvégig ragaszkodva azon állításához, hogy a vádlott az ő viszonzott szidalmazását követően támadt rá a kezében tartott késsel, ezért védekezni kényszerült, de három alkalommal a vádlott megszurta, illetve megvágta, végül a támadásnak az vetett csak véget, hogy a kamionból elmenekült és a biztonsági őről segítséget kért.

[15] sértett1 sértett vallomását erősítette tanúl tanú vallomása a segítségkérés körülményeit illetően, a tanúnak azonban a bántalmazás részleteiről nem volt tudomása. Az okirati bizonyítékok közül ugyancsak a sértett szavahihetőségét támasztotta alá a Miskolci benyújtól Diósgyőri Rendőrőrsének büntető feljelentése, valamint az elfogás végrehajtásáról készült jelentés (nyomozati iratok 24. és 185. oldal), amely okiratok tartalma szerint a helyszínre kiérkező rendőrök a sértettet zavart és sokkos állapotban találták, kérdésre pedig úgy nyilatkozott, hogy egy vita során az általa ismert Terhelt1 egy teherautó fülkéjében támadt rá és leszúrta őt. A rendőrök a vádlottat a kamion mellett vonták intézkedés alá. Emellett a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv, illetve fényképmellékletek szintén jelentőséggel bírtak, tekintve, hogy az ekörben egyező vádlotti és sértetti állítás szerint a cselekménysor alatt mindketten ülő helyzetben voltak, a szűk tér miatt fontos volt annak tisztázása, hogy a sértettet az erőbehatások támadás vagy menekülés közben érték-e.

[16] A sérülések keletkezési mechanizmusára vonatkozóan igen fontos szerepe volt jelen ügyben az orvosszakértő véleményének. szakértől igazságügyi orvosszakértő írásban benyújtott, majd kiegészített, továbbá a tárgyaláson megerősített és tovább részletezett véleményében (28. számú jegyzőkönyv 3-13. oldalig) akként foglalt állást, hogy a sértett a jobb csukló feszítő oldalán metszett sérülést, a jobb felkar középső harmadában szúrva metszett sérülést, míg a jobb oldalon a csípő területén szúrt sérülést szenvedett el, amelyek közül a csukló sérülése 8 napon túl gyógyuló, tényleges gyógytartama 2-3 hét, míg a jobb felkar és a törzs jobb oldalának sérülései 8 napon belül gyógyulóak, ténylegesen 5-6 nap gyógytartammal. A sérülések 3 rendbeli közepes erőbehatásra keletkeztek, akár a bűnjelvizsgálat során megvizsgált és a vádlottól lefoglalt, emberi élet kioltására alkalmas késsel. A sérülésekkel összefüggésben súlyos egészségromlás nem alakult ki, azonban az V-ös ujj mozgáskorlátozottsága maradandó fogyatékoságnak tekinthető, amely nagy valószínűséggel nem következett volna be, ha a sértett a gyógykezelésnek teljeskörűen aláveti magát. A tárgyaláson feltett többszöri részletező kérdésre a sérülések keletkezésének mechanizmusát illetően a szakértő fenntartotta, hogy a felkar és a csukló sérülései tipikusan védekező mechanizmusnak feleltethetők meg, különösen a csukló sérülés, míg a felkar sérülés esetében a támadó mozdulat sem zárható ki, a csípőtájéki szúrt sebzés pedig menekülés, de

akár támadás során is keletkezhetett, azon pillanatban, amikor a sértett az ülésből éppen kiemelkedett. Összességében azonban a sérülések keletkezése a védekező mechanizmust valószínűsítik, de kategorikus vélemény nem formálható. Amennyiben a sértett a sérüléseket védekezése közben szenvedte el, a közepes erőbehatásra és a célzott testtájékra tekintettel, a vádlotti bántalmazás következtében nagyobb mennyiségű vérzéssel vagy a testüreg megnyílásával, akár életveszélyes sérülés is kialakulhatott volna, annak elmaradása a sértett védekezésén múlt.

[17] A teljesség kedvéért – mivel a 28. számú jegyzőkönyv szakértői meghallgatásra vonatkozó részében a bíróság által feltett kérdések nyomán felmerült – megjegyzi az ítéltábla, hogy az igazságügyi szakértő kompetenciája az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008.(XII.31.) IM rendelet 16/A. §. (1) bekezdés a),b) és d) pontja alapján pontosan körülírt, a büntetőeljárásban a bizonyítékok értékelése és a bűncselekmény minősítése a bíróság feladata. A jogkérdésben véleményt nyilvánító szakértő a szakértői kompetenciáján túlterjeszkedik (Kúria I.Bfv.1.223/2022/6-II., BH2007.218., BH2007.397.).

[18] Összességében tehát, bár az elsőfokú bíróság ítéletének [27] bekezdésében azt rögzítette, hogy az ügyben meghallgatott igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján a vádlotti vallomásban szereplő eseménysor „egyértelműen cáfolható” volt, ez téves értékelésnek bizonyult, azonban valamennyi bizonyíték együttes értékelésével - a vádlott önmagában is többszörösen ellentmondásos vallomásával szemben, a sértett következetesen egyező vallomása és az állításait alátámasztó, egyirányba mutató személyi és okirati bizonyítékok, valamint az orvosszakértő véleménye alapján - valóban kétséget kizáró következtetés volt vonható arra, hogy a vádlott támadt rá a sértetre és nem fordítva, ezáltal a vádlott jogos védelmi helyzetre sem hivatkozhatott alappal. A fentiek mellett a cselekménysor előzményei, miszerint a konfliktust a vádlott kezdeményezte - hiszen ő vonta felelősségre a sértettet és a szidalmazást is ő kezdte - , majd a bántalmazást követő események - a helyszínről a sértett menekült el, ő kért külső segítséget, míg a vádlott volt az, aki meg akarta beszélni a dolgot a sértettel, majd bocsánatot is kért tőle -, szintén arra utaltak, hogy a vádlott támadt a sértetre. Fontos tényadat volt továbbá, hogy a vádlott semmilyen sérülést nem szenvedett, ilyenre nem is hivatkozott, de feljelentést sem kívánt tenni a sértett ellen, emellett az eljárás során mindvégig elismerte, hogy a kést már a szóváltás alatt is a kezében tartotta, hiszen éppen étkezett, a sértett tehát kétségkívül látta az eszközt, tisztában volt azzal, hogy ha a vádlottira támad, egy komoly, élet kioltására alkalmas eszközzel találja magát szemben. A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletének [28] bekezdésében levont azon következtetése, miszerint az eljárás személyi és okirati bizonyítékai, valamint az igazságügyi orvosszakértő véleménye a vádlott nyomozás során tett első vallomását támasztották alá, helytállónak mutatkozott.

[19] A Btk. 22. § (1) bekezdése szerint a jogos védelemre tekintettel nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve más vagy mások személye, javai, vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges. Mivel jelen ügyben jogtalan támadás vagy annak közvetlenül fenyegető veszélye nem igazolódott, és az általános fenyegetettség érzése vagy jogtalan támadás távoli veszélye sem alapoz meg jogos védelmi helyzetet, a vádlott és védője ezirányú hivatkozása nem foghatott helyt (4/2013. Büntető jogegységi határozat, BH2018.103., Kúria Bfv.III.910/2017., BH2022.284., Kúria Bfv.III.1186/2021/10.).

[20] A védelmi elsődleges fellebbezés a bizonyítékok törvényes, elsőfokú bíróság általi értékelésének vitatásán keresztül támadta a megalapozott tényállást, ezért a tényálláshoz kötöttség elvére tekintettel eredményre nem vezethetett.

[21] Mivel büntethetőségi akadály nem merült fel, az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. A törvényszék a vádlott testi sértésre, illetve emberölésre irányuló szándékának vizsgálata során helyesen hivatkozott a Kúria az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában foglaltakra is, melynek alapján az alanyi és tárgyi tényezők vizsgálatát követően, figyelemmel a III. Büntető Elvi Döntésben írtakra, okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt1 vádlott szándéka testi sérülés okozására és nem a sértett életének kioltására irányult, önmagából az eszközből és a célzott testtájékból ölési szándéka nem lehetett következtetni, az elkövetés valamennyi mozzanata, a cselekmény indulati jellege ezt nem támasztotta alá (BH2006.240.). Az ítéltábla álláspontja szerint azonban tévesen következtetett a törvényszék a vádlott egyenes szándékára. Utalva a 3/2013. BJT 4. pontjában írtakra, életveszélyt okozó testi sértés, vagy annak kísérlete megállapításának akkor van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik. Bár az életveszély, mint eredmény tekintetében az egyenes szándék elméletileg nem zárható ki, a gyakorlatban azonban ilyen esetekben az emberölés, illetve az emberölés kísérletének megállapítása jön szóba. Jelen ügyben azonban, figyelemmel a ténylegesen bekövetkezett eredményre is, az eset összes körülményeinek elemzését és mérlegelését követően csupán a vádlott eventuais szándéka volt igazolható.

[22] Bár az életveszélyes eredmény végül nem következett be, a sértett 8 napon belül, illetve 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett, a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként történő minősítése helyes volt azzal a korrekcióval, hogy bár a vádlott szándéka átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét, azonban ez iránt – ittas, indulatos állapota miatt - közömbös maradt.

[23] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően feltárta, az ítéltábla azonban a Kúria 56/2007. Büntető Kollégiumi véleménye alapján az enyhítő körülmények sorából – az ügyészi észrevételnek megfelelően – mellőzte az időmúlást, tekintve, hogy az elévülési időhöz képest az időmúlás elenyésző volt, a két kiskorú gyermek eltartásáról történő gondoskodást, tekintettel arra, hogy a tartás igazolására vonatkozóan az ügyben semmilyen adat nem merült fel, valamint a vádlott részbeni, ténybeli beismerő vallomását, mivel az a bűnösségre nem terjedt ki. Nyomatékos enyhítő körülményként értékelte azonban azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt, ekörben mellőzi viszont az elsőfokú bíróság kísérlet *alkalmasságára* tett megállapítását (elsőfokú ítélet [53] bekezdés). További enyhítő körülmény a vádlott megbánása és a sértett bocsánata (BK vélemény III/4. és 9. pont). A súlyosító körülmények sorából mellőzni volt szükséges, hogy a csuklósérülés maradandó fogyatékoság hátramaradásával gyógyult, tekintettel arra, hogy ez nagy valószínűséggel a sértett hanyag magatartásának eredménye volt.

[24] A súlyosító és enyhítő körülmények fenti korrekciója ellenére, a büntetés Btk. 79. §-ában megfogalmazott céljának szem előtt tartásával, a Btk. 80. § (2) bekezdésében körülírt bünteteskiszabási körülményeket összességében helyesen értékelve, az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben - különösen a

bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára tekintettel - a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, azonban annak 3 év 6 hónapban meghatározott tartama - a kísérletre, a ténylegesen bekövetkezett sérülések gyógytartamára és a bírói gyakorlatra is figyelemmel - eltúlzottan súlyos, ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát 2 év 6 hónapra mérsékelte, mivel úgy ítélte meg, hogy a büntetési célok elérésére ezen büntetés alkalmas, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban áll, tetterányos és kifejezi az egyéniesítés követelményét is, további enyhítésre, ezáltal a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére azonban alap nem mutatkozott. A szabadságvesztés tartamának csökkentése mellett a másodfokú bíróság arányosan csökkentette a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is [Btk. 62.§ (1) bekezdés].

[25] Fentiekre tekintettel a védelmi másodfellebbezés részben eredményre vezetett.

[26] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekről, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről is, ezek pontosítást, kiegészítést nem igényeltek.

[27] Az ítéltábla a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, a védelmi fellebbezés részbeni megalapozottsága folytán megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta, rögzítve még a vádlott telefonos elérhetőségét a Be. 184. § (2) bekezdés g) pontja, valamint a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

[28] Az ítélet elleni további fellebbezés lehetősége a Be. 615. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt feltételek hiányában kizárt.

Debrecen, 2025. április 29.

Dr. Gömöri Olivér s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mocsáry Eszter s.k.
s.k.

bíró

Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura
előadó bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 5.B.15/2024/28. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debreceni Ítéltábla
3.Bf.803/2024/8/II

9

Debrecen, 2025. április 29.

Dr. Gömöri Olivér s.k.

a tanács elnöke